# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **STAMOS spol. s r.o.**, se sídlem Vasiľov 8, Slovenská republika, zastoupené Mgr. et Mgr. Rudolfem Leškou, LL.M., advokátem se sídlem Voršilská 10, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 4. 2014, čj. 7924/14/5000-14101-800588 a čj. 7926/14/5000-14101-800588 a ze dne 2. 4. 2014, čj. 7925/14/5000-14101-800588, čj. 7927/14/5000-14101-800588 a čj. 7928/14/5000-14101-800588, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 6. 2016, čj. 22 Af 49/2014 - 66, ve znění opravného usnesení ze dne 10. 10. 2016, čj. 22 Af 49/2014 - 92,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce Mgr. et Mgr. Rudolfa Lešky, LL.M., ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

## Odůvodnění:

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště Ostrava I (dále jen „správní orgán prvního stupně“) vydal dne 6. 8. 2013 platební výměr čj. 2270575/13/3201-24804-800543, kterým žalobci předepsal k přímému placení daň z příjmů fyzických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období 2008 ve výši 15 957 Kč a současně mu uložil povinnost uhradit penále z předepsané daně ve výši 3191 Kč (dále jen „rozhodnutí I“), dne 6. 8. 2013 platební výměr čj. 2270584/13/3201-24804-800543, kterým žalobci předepsal k přímému placení daň z příjmů fyzických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období 2009 ve výši 26 191 Kč a současně mu uložil povinnost uhradit penále z předepsané daně ve výši 5238 Kč (dále jen „rozhodnutí II“), dne 6. 8. 2013 platební výměr čj. 2270513/13/3201-24804-800543, kterým žalobci předepsal daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období

2009 ve výši 179 160 Kč (dále jen „rozhodnutí III“), dne 6. 8. 2013 platební výměr čj. 2270424/13/3201-24804-800543, kterým žalobci předepsal daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období 2010 ve výši 170 025 Kč (dále jen „rozhodnutí IV“), a dne 8. 8. 2013 platební výměr čj. 2270288/13/3201-24804-800543, kterým žalobci předepsal daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období 2008 ve výši 757 920 Kč a současně mu uložil povinnost uhradit penále z předepsané daně ve výši 151 584 Kč (dále jen „rozhodnutí V“).

[2] Žalobkyně podala odvolání proti všem výše uvedeným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Žalovaný změnil rozhodnutí I (svým rozhodnutím čj. 7924/14/5000-14101-800588 ze dne 3. 4. 2014) a rozhodnutí II (svým rozhodnutím čj. 7926/14/5000-14101-800588 ze dne 3. 4. 2014) v části týkající se splatnosti daně a v ostatním je ponechal beze změny. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí III (svým rozhodnutím čj. 7927/14/5000-14101-800588 ze dne 2. 4. 2014), proti rozhodnutí IV (svým rozhodnutím čj. 7928/14/5000-14101-800588 ze dne 2. 4. 2014) a proti rozhodnutí V (svým rozhodnutím čj. 7925/14/5000-14101-800588 ze dne 3. 4. 2014) žalovaný zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Žalobkyně se proti rozhodnutím žalovaného bránila podáním žalob u Krajského soudu v Ostravě. Žalobou ze dne 20. 5. 2014 napadala rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2014, čj. 7924/14/5000-14101-800588 a čj. 7926/14/5000-14101-800588 a ze dne 2. 4. 2014, čj. 7925/14/5000-14101-800588 a žalobou ze dne 26. 5. 2014 napadala rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014, čj. 7927/14/5000-14101-800588 a čj. 7928/14/5000-14101-800588. Soud obě žaloby spojil ke společnému projednání pod sp. zn. 22 Af 49/2014 a následně je zamítl napadeným rozsudkem.

[4] Proti rozsudku krajského soudu brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností ze dne 18. 8. 2016, v níž uplatnila kasační důvody vyplývající z § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Nejvyšší správní soud před věcným projednáním kasační stížnosti posuzoval, zda jsou splněny podmínky řízení o kasační stížnosti, především zda je kasační stížnost přípustná, podaná osobou oprávněnou a také včasná. Přitom dospěl k závěru, že stěžovatelka podala kasační stížnost opožděně.

[6] Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání této lhůty nelze prominout. Ve smyslu § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

[7] Napadený rozsudek byl zástupci stěžovatelky doručen do datové schránky ve středu 3. 8. 2016. Tento den určil počátek dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti.

Poslední den lhůty proto připadl na středu 17. 8. 2016. Stěžovatelka podala kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím datové schránky ve čtvrtek 18. 8. 2016.

[8] V průběhu řízení o kasační stížnosti stěžovatelka učinila svým podáním ze dne 19. 9. 2016 krajskému soudu návrh na vydání opravného usnesení. O něm krajský soud rozhodl usnesením ze dne 10. 10. 2016, čj. 22 Af 49/2014 – 92, kterým návrhu zčásti vyhověl (v požadavku na opravu obchodní firmy stěžovatelky – namísto *„STAMOS, spol. s r.o.“* uvedl *„STAMOS spol. s r.o.“*; v uvedení správné adresy sídla stěžovatelky – namísto *„Vasilov 8“* uvedl *„Vasiľov 8“*; v uvedení dne podpisu napadeného rozhodnutí žalovaného čj. 7925/14/5000-14101-800588 – namísto *„ze dne 3. 4. 2014“* uvedl *„ze dne 2. 4. 2014“*). Stěžovatelčin návrh naopak zamítl v požadavku na provedení opravy dne vyhotovení napadeného rozsudku, neboť v této části jej neshledal opodstatněným. Opravné usnesení bylo stěžovatelce k rukám jejího právního zástupce doručeno 12. 10. 2016. Na to stěžovatelka dne 19. 10. 2016 podala další (opakovanou) kasační stížnost směřující proti napadenému rozsudku se stejným obsahem, jako kasační stížnost ze dne 18. 8. 2016.

[9] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že veškeré opravy napadeného rozsudku se týkaly nikoliv jeho výrokové části. V takovém případě se ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. opravy neprovádí vydáním opravného usnesení, nýbrž provedením oprav jejich vyznačením v originálu a na všech stejnopisech rozhodnutí, jehož se opravy týkají; to platí s výjimkou případů, kdy se soudu nezdaří obstarat od účastníků řízení veškeré stejnopisy opravovaného rozhodnutí, nebo též tehdy, jedná-li se o elektronické stejnopisy rozhodnutí, jak tomu bylo v nyní posuzované věci (srov. obdobně POTĚŠIL, L., ŠIMÍČEK, V. a kol. *Soudní řád správní, Komentář*. Praha: Leges, 2014, s. 479).

[10] Stěžovatelka se tedy zjevně domnívala, že ode dne doručení opravného usnesení ze dne 10. 10. 2016, čj. 22 Af 49/2014 – 92, jí běží nová lhůta k podání kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud však již dříve v rozsudku ze dne 21. 2. 2007, čj. 4 Ans 3/2006 – 123 dovodil, že *„[l]hůta pro podání kasační stížnosti podle § 106 odst. 2 s. ř. s. znovu běží od doručení opravného usnesení pouze ve vztahu k výroku, který byl tímto usnesením opraven, případně ve vztahu k výroku, jenž je na opraveném výroku závislý.“*

[11] V posuzované věci se o takový případ nejednalo. Veškeré provedené opravy (jakkoliv je krajský soud učinil formou opravného usnesení) se týkaly výlučně záhlaví napadeného rozsudku, nikoliv jeho výrokové části. Ani oprava obchodní firmy stěžovatelky, resp. správné uvedení jejího sídla, na výrokovou část napadeného rozsudku neměly vliv. Opravy spočívaly pouze v odstranění zjevných nesprávností rozvedených v bodě [8].

[12] Také oprava dne podpisu [srov. § 102 odst. 1 písm. h) daňového řádu] jednoho ze žalovaným vydaných a žalobou napadených rozhodnutí (srov. opět bod [8] tohoto usnesení) neměla vliv na výrokovou část napadeného rozsudku, přestože stěžovatelka měla za to, že právě tato chyba v psaní představovala *„zásadní vadu rozsudku“*. To by jistě mohla být pravda za situace, kdy by vyvstaly v důsledku vadného označení napadeného rozhodnutí pochybnosti o tom, které rozhodnutí žalovaného je vůbec předmětem

soudního přezkumu, tedy při nejasnosti o tom, kterého konkrétního rozhodnutí žalovaného se tak týká výrok napadeného rozsudku ve znění *„[ž]aloby se zamítají.“*

[13] Tyto pochyby zde však nevznikly, neboť z odůvodnění napadeného rozsudku (v jeho prvním odstavci) zřetelně vyplývá, že se oprava týkala rozhodnutí žalovaného, jímž došlo k přezkumu rozhodnutí V, jímž byla stěžovatelce předepsána daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období roku 2008 a penále. Také z kasační stížnosti ze dne 18. 8. 2016 (srov. její bod I.) je nepochybné, že stěžovatelce je zcela zřejmé, kterých rozhodnutí žalovaného se rozsudek krajského soudu týkal (ostatně sama stěžovatelka v této kasační stížnosti identifikovala rozhodnutí žalovaného, k němuž se vztahovala oprava, dnem 3. 4. 2014 a teprve dodatečně se domáhala opravy tohoto údaje).

[14] Nesprávný údaj o dni podpisu jednoho z rozhodnutí žalovaného představoval proto zjevnou nesprávnost ve smyslu závěrů Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 3. 11. 2011, čj. 4 Ads 139/2011 – 400 (*„[z]a zjevnou nesprávnost tak může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí.“*). Nezpůsobil nejasnosti ohledně předmětu soudního přezkumu, a proto ani provedení této opravy nikterak neovlivnilo výrokovou část napadeného rozsudku.

[15] Lze uzavřít, že stěžovatelka kasační stížnost ze dne 18. 8. 2016 podala opožděně, po uplynutí zákonné lhůty. Tento nedostatek nebyl zhojen ani jejím zopakováním (duplicitním podáním dne 19. 10. 2016) poté, co krajský soud vydal opravné usnesení. To se totiž týkalo pouze záhlaví napadeného rozsudku. Stěžovatelce proto nepočala běžet nová lhůta k podání kasačním stížnosti dnem doručení opravného usnesení ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[17] Stěžovatelka na výzvu soudu zaplatila soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5000 Kč. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, aniž by nařizoval jednání. Podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku, který bude poukázán zástupci stěžovatelky do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení ve smyslu § 10a téhož zákona.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. listopadu 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu